

Rejtély

Még a bársonyos forradalom előtti évek valamelyikében történt, hogy az egyik kolléganóm elmesélte ezt a furcsa és szomorú családi eseményt, amelynek saját maga is szenvedő alanya volt.

Hogy teljes képet alkothassunk a történekről, egészen az elején kell elkezdenem. Kolléganómnek két húga volt. Az egyik Pozsonyban él férjével, a másik nem alapított családot. Egy kislánya született viszont, akinek a nevére már nem emlékszem, nevezzük el őt Tímeának. Tímea még csak kisiskolás volt, amikor az édesanyja súlyos betegségben meghalt. A történetet mesélő kolléganóm keresztanyja volt a kislánynak. Ők nagy sajnálatukra gyermektelen házasságban éltek, ezért magukhoz akarták venni Tímeát. Ebbe azonban az apukának is beleszólási joga volt. Úgy döntöttek, hogy inkább a Pozsonyban élő nagynéninél maradjon a kislány, mert úgy az apuka is gyakrabban meglátogathatja őt, sokkal közelebb lakik ez a sógornője, mint a keresztmama. Ő ugyanis Csehországban dolgozott. Évek múltán aztán ott is maradt, megnősült. A pozsonyi nagynéni szívesen fogadta be Tímeát a családba, és a többi gyermekével együtt úgy nevelte őt, mint a sajátját. A keresztmama is megadott mindennemű támogatást Tímeának. Ezt anyagi körülményei is megengedték, mert amint azt már említettem, nekik nem született gyermekük, szerették a lányt.

Aztán teltek az évek, Tímea egyetemét végzett, tanári diplomát szerzett, munkába állt. Mivel már tovább nem akart a nagynénje családjában élni, önálló életet kezdett, vásárolt magának egy garzonlakást Pozsonyban. Ekkor már túl volt a harmincadik életévén. Rokonaival továbbra is jó viszonyban élt, kapcsolatot tartott iskolatársaival, barátnőivel, munkatársaival. Élettársa nem volt.

Egy alkalommal reggel nem jelent meg a munkahelyén. Kollégái várták, hogy majd telefonál. Szabadságot nem kért, betegsége nem panaszkodott, semmiféle kirándulás vagy szolgálati út nem jöhetett számításba. Mivel másnap sem jött, ezért a munkahelyéről hívták telefonon, de nem jelentkezett. Harmadik nap az egyik kolléganő azt mondta, hogy ő tudja, hol lakik, elmegy és megnézi, mi lehet vele. Lakása ajtaját zárva találta, és megállapította, hogy a kulcs belülről van benne a zárban. Rendőröket hívatott, akik feltörték a lakást.

Tímeát ágyban fekvé, holtan találták. Az ágya mellett egy hőszugárzó állt, amely már harmadik napja egyfolytában ontotta magából a meleget. Hűvös őszi estén Tímea valószínűleg bekapcsolta magának. Fülledt, rossz levegő volt a lakásban, amit a holttest jelenléte is fokozott.

Az orvosszakértő zárójelentésében csak anynyi állt, hogy a szív működés megszűnése okozta a halált. Kórtani boncolást nem rendeltek el, pedig az ilyen esetben nagyon is indokolt lett volna. Hogy egy ez idáig egészséges, normál testalkatú, harminc év körüli nőnek miért állt le a szíve, arra nem derült fény. Hogy a szív működés leállása halált okoz, ahhoz nem kell orvosi szakvélemény, az mindenki számára nyilvánvaló – méltatlankodott a kolléganő. A halál okát nem tudták megállapítani a rendőrök sem. Erőszakos behatolásra nem eshetett szó, hiszen a kulcs belülről volt a zárban. A lakásból sem hiányzott semmi, nem volt feldúlva, sőt az ékszerrek, gyűrű, nyaklánc és fülbevaló is rajta volt az elhunyt lányon.

A munkahelyén és a rokonság körében is mindenkit megrázott a nem várt esemény. Erre nem gondolt senki. Haragosa, ellensége nem volt, közkedvelt volt barátai körében. A hőszugárzó melegségétől sem kellett leállnia a szívének. Különben is megállapították, hogy a halál még első este beállt a háromnapos tetemnél.

Megtörtént a szomorú búcsúzás, a temetés. Tímea sírját elárasztották a koszorúk és virágok, a rokonok, munkatársak, barátok és ismerősök részéről.

A temetés után a történetet mesélő kolléganóm nem utazott még azonnal haza, elment a testvéréhez, akik Tímeát felnevelték. Úgy határoztak, hogy másnap együtt kimennek a temetőbe, és elrendezgetik a síron a sok virágot és koszorút, hogy szépen nézzen ki a sír, mert a temetkezési vállalat dolgozói erre nem fektettek hangsúlyt. Ki is mentek a temetőbe, és a meglepetéstől majd földbe gyökerezett a lábuk. A síron nem volt egy szál virág sem, a koszorúk is eltűntek, csak néhány letöredezett virágszirom és levél maradt a nyomukban. A sír közepére pedig egy porcelán mokkás kávéscsésze volt helyezve, alatta a hozzá megfelelő kistányérral.

Nem tudták mire vélni a dolgot. Elmentek a temető gondnokához érdeklődni, aki azt mondta, hogy ő semmi rendelleneset nem látott, nem hallott. Ő semmiről sem tud.

A két nagynéni tanácstalan volt. Exhumáltasák-e Tímea holttestét? Vessék alá boncolásnak? Mivel indokolják? Talán megmérgezték? Mivel bizonyítják? Hogy gyalázatos sírfosztogatók ellopták a virágokat? Ez még nem ok. Az otthagytott kávéscsésze sem indok. Fellebbezzék meg az orvosi zárójelentést? Végül is mit érnek el vele? Tímea szíve már nem fog újra dobogni. Természetesen az exhumálás és boncolás költségeit nekik kellett volna fizetni, s ez anyagilag nem éppen elhanyagolható tétel. Tulajdonképpen ők nem is szülei az elhunytaknak. Megmaradt számukra a gyász és a rejtély.